

ΤΟ ΒΗΜΑ

Η διπλή δολοφονία

Γιάννης Μαρβίνος | Αθήνα - Κυριακή 11 Ιουλίου 2010

Γράφοντας την περασμένη Κυριακή για τη δολοφονία του αστυνομίου Γιώργου Βασιλάκη, υπασπιστή του υπουργού κ. Χρυσόχοϊδη, που ήταν ο στόχος, η σκέψη μου πήγε και στα προηγηθέντα τρία θύματα, που κάηκαν ζωντανά στην τράπεζα Marfin, από παρελαύνοντες διαδηλωτές-δολοφόνους. Και αμέσως διερωτήθηκα: Μα ποια είναι τα ονόματά τους; Και με ντροπή διαπίστωσα ότι τα είχα λησμονήσει. Όπως φοβούμαι και η συντριπτική πλειονότητα των Ελλήνων. Παρέμειναν απλώς «τα τρία άθωα θύματα» της πυρκαϊάς στη Marfin, ενώ τα ονόματά τους περιήλθαν στη λήθη. Ταυτόχρονα με ύποπτο ζήλο αναζητήθηκαν πλήθος υπαίτιοι: ο Βγενόπουλος που τους υποχρέωσε να εργασθούν, το κατάστημα της Τράπεζας που δεν είχε επαρκή πυρασφάλεια. Ή ακόμα και τα ίδια τα θύματα που ήταν άξια της τύχης τους, αφού είχαν προσέλθει να εργασθούν, όπως είχαν δικαίωμα. Ετσι πολύ μεθοδικά κατέληξε να είναι υπαίτιοι για τον θάνατο των «τριών άθων νεαρών υπαλλήλων» οι ίδιοι οι δολοφονηθέντες προκειμένου να λησμονηθεί ότι πυρπολήθηκαν από κάποιους διεστραμμένους αντάρτες των πόλεων που υποτίθεται ότι καίγοντας, καταστρέφοντας, δολοφονώντας αγωνίζονται για τα δίκαια του λαού. Λοιπόν, παρακαλώ ας καταγραφούν στη μνήμη μας μαζί με του Γιώργου Βασιλάκη και τα ονόματα των Αγγελικής Παπαθανασοπούλου, Παρασκευής Ζούλια και Επαμεινώνδα Τσακάλη. Αυτοί οι τρεις νεκροί συνάνθρωποί μας και το ανώνυμο έμβρυο δολοφονήθηκαν εν ψυχρώ όχι μόνο από τους πάντα παραμένοντες άγνωστους εμπρηστές, κουκουλοφόρους ή μη, αλλά και από πολλούς παρελαύνοντες έξω από το φλεγόμενο τραπεζικό κατάστημα που όχι μόνο δεν προσπάθησαν να τους σώσουν, αλλά ορισμένοι χασκογελούσαν κιάλας πιστεύοντας ότι καλά έπαθαν τα θύματα αφού δεν απεργούσαν. Αυτοί οι τελευταίοι άλλωστε είναι το μείζον πρόβλημα: η αδιαφορία τους για τα καθημερινά διαπραττόμενα εγκλήματα από τους ακροαριστερούς και αντιεξουσιαστές. Σοβαρότερο πρόβλημα είναι η παραίτηση μεγάλου μέρους της ελληνικής κοινωνίας από ηθικές αξίες, από τον στοιχειώδη ανθρωπισμό, από τον σεβασμό και την προστασία του δημοκρατικού πολιτεύματος που προϋποθέτουν κατά το Σύνταγμα την απαιτούμενη ενεργοποίηση του πατριωτισμού των Ελλήνων πολιτών. Πατριωτισμός; «Τι είναι αυτό;» θα ρωτούσαν κάποιοι ειρωνικά.

Η αναπόφευκτη, λόγω μη συνεχούς υπομνήσεως των ονομάτων των θυμάτων της τρομοκρατίας, απαλοιφή τους από τη συλλογική μνήμη συνιστά μια δεύτερη δολοφονία τους: Προηγείται η αφαίρεση της ζωής τους και μετά τους δολοφονούμε για δεύτερη φορά με τη διαγραφή από τη μνήμη μας των ονομάτων τους. Διερωτώμαι μάλιστα αν η Πολιτεία προβλέπει ή έστω και εκ των υστέρων μεριμνά για την οικονομική και ψυχολογική στήριξη των μελών των οικογενειών τους. Ελπίζω να το εννοούσε τουλάχιστον ο κ. Βγενόπουλος ότι αυτός θα στηρίζει, όπως επιβάλλεται, τους οικείους τους.

Αντίθετα, η παραπλανημένη ελληνική κοινωνία συντηρεί στη μνήμη της ενίοτε και με μόλις αποκρυπτόμενο θαυμασμό τα ονόματα των δολοφόνων της «17 Νοέμβρη», των οποίων ζητείται κατά καιρούς και η γνώμη για την επικαιρότητα από αδίστακτες εφημερίδες και τηλεοπτικούς αστέρες. Οι δολοφόνοι καλούνται να μας συμβουλευθούν και να μας καθοδηγήσουν. Οι περισσότεροι άλλωστε είναι ήδη ελεύθεροι, όπως δεν θα το ξέρετε!

Η σταθερή προβολή του ονόματος του άτυχου Αλέξη Γρηγορόπουλου, που σκοτώθηκε ή δολοφονήθηκε (δεν απεφάνθη ακόμη το Δικαστήριο), φοβούμαι ότι οφείλεται στο γεγονός ότι υπήρξε θύμα σφαίρας από όπλο αστυνομικού και όχι τόσο επειδή επρόκειτο για έναν ανήλικο μαθητή. Αλλιώς κατά μείζονα λόγο θα έπρεπε να θυμόμαστε και το όνομα του μικρού Αφγανού Χαμιντουλά Νατζαφί, ο οποίος φονεύθηκε από βόμβα τρομοκρατών και για τον άδικο χαμό του οποίου δεν είδα καμία αυθόρμητη διαδήλωση από την

επιλεκτικά ευαίσθητη νεολαία μας. Ούτε φυσικά για τους τρεις πυρποληθέντες.

Αλλά θα χρειαστεί να συνεχίσω και στο «Βήμα» της Τρίτης.

jmarinos@tovima.gr